

‘Dit wordt geen typisch mannelijke stand-up’

Een eindejaarsvoorstelling is wel het laatste wat we verwachtten van actrice, cabaretière en zangeres *Nele Bauwens*. ‘Het wordt een feelgoodshow met veel glamour en glitter.’

Voor het eerst in haar leven heeft *Nele Bauwens* (bekend van *Jukebox 2000/2020* en andere muzikale theaterprojecten) het nieuws een jaar lang op de voet gevolgd. ‘Ik heb altijd verhalen verteld en mij redelijk ver van de actualiteit gehouden’, zegt ze. ‘Maar ik wilde de oefening wel eens maken als cabaretière: commentaar geven op de nieuwsfeiten zonder mensen te veroordelen of af te breken. Het is dus geen traditionele stand-up, geen aaneenschakeling van harde, kritische grappen. Wat heb je daaraan? En nog belangrijker: wat heeft je publiek eraan? Ik wil dat de mensen de zaal verlaten met een goed gevoel, dat ze er weer even tegen kunnen, dat ze een beetje hoop koesteren. Het moet een feest worden, een feelgoodshow met veel glamour en glitter – ook in mijn kledij – en de Gentse bigband The Whodads op het podium.’

Nooit brutaal

Aan onderwerpen geen gebrek dit jaar, en daar is *Bauwens* ook bijna aan ten onder gegaan. ‘Deze zomer ben ik tijdens het maken van deze show op een bepaald moment compleet gek geworden. Ik was bang iets te missen of te vergeten in mijn show. Maar het is niet omdat ik mij iets erg aantrek dat iedereen erdoor geraakt wordt. De moeilijkste oefening was om die dingen in perspectief te plaatsen. Neem de Antwerpse cultuursubsidies. De beslissing van schepen Nabilla Ait Daoud heeft in mijn ziel gesneden. Jonge kunstenaars hebben het al moeilijk genoeg. Maar eerlijk: wie ligt daarvan wakker? De mensen in de sector, niet het grote publiek. Ik heb er dus geen hoofdthema van gemaakt.’

Lgbti, Conner Rousseau, *Down the road*, de Queen, de stakingen, Olivia Newton-John, de spermatozoïden van Herman Brusselmans ... het zit er allemaal in, maar kwetsend of brutaal wordt het nooit. “*L'enfer, c'est les autres*”, zei Sartre, maar voor mij zijn de anderen de hemel. Ook de fans van *F.C. De Kampioenen*. Ik probeer tegen beter weten in altijd de positieve kant te zien. Niet gemakkelijk als je het over energieproblemen, dreigende armoede en de oorlog wil hebben. Uit de try-outs heb ik geleerd dat de dood van Nicole Josy nog heel gevoelig ligt, ook al heb ik er een goeie grap over. Afwachten of die de première haalt.’

Vooraleer de tekst in de plooi viel, repeteerde *Bauwens* de muzieknnummers. ‘Het zijn standards en klassiekers in mambo- en bigbandstijl, zoals ik die ken van bij El Tattoo del Tigre. De muziek is de motor van deze voorstelling. Ik wilde iets helemaal anders doen dan de collega’s. Toen ik dit project vlak voor corona opzette, was er nog geen enkele vrouw die een eindejaarsshow deed, laat staan iemand met een bigband. Comedy doet de mensen lachen, maar op muziek zie je de mensen echt losgaan. Muziek gaat recht naar het hart en bestrijkt een veel breder scala aan emoties. Ik heb het met *Jukebox 2000/2020* allemaal zien passeren. In het begin waren de mensen meestal nog wat onwennig, maar op het einde zag ik ze voluit meezingen. Daar mik ik ook nu op. En als vrouw is het leuk om dertien mannen achter mij te hebben die me moeten volgen.’

Vrouwelijk

Bauwens heeft op eigen houtje een dertigtal voorstellingen kunnen boeken. Opmerkelijk, gezien de goed ondersteunde concurrentie in het eindejaarssegment (Kamal Kharmach, Jade Mintjens). ‘Door corona had ik plots zeeën van tijd en heb ik besloten om voor deze voorstelling alles zelf te doen, van de productie tot de boekingen. Allemaal zonder subsidies overigens. De programmatoren kennen mij ook, ze weten wat ik waard ben. Maar ik heb ze wel persoonlijk opgezocht, het feelgoodverhaal uit de doeken gedaan en de vrouwelijke kant belicht. Ze moesten weten dat het geen typisch mannelijke stand-up zou worden.’

‘Ik heb me wel miskeken op de combinatie van werk en het moederschap. Het begint te knagen dat ik mijn dochttertje Robyn te weinig zie. Toch maakt het moederschap van mij een betere mens. Ik leef meer in het nu omdat mijn afspraken op haar gericht zijn. Na dit interview ga ik Robyn ophalen in de crèche en wijd ik mij volledig aan haar. Als ze slaapt, begin ik dan aan mijn tweede shift.’

Voor u ons verwijt dat we het alleen maar over kinderen hebben omdat *Nele* een vrouw is: in haar soloshow uit 2017 was haar kindwens het centrale thema. ‘Ik had mij al verzoend met de menopauze. Tot mijn vriend zei dat mijn borsten wel erg groot begonnen te worden. Na zes weken heb ik een test gedaan en bleek ik zwanger te zijn. Toen kwam corona en dat was misschien wel het beste wat mij kon overkomen.’

Als moeder dan toch, want professioneel hebben de lockdowns er bij *Bauwens* serieus ingehakt. ‘We hebben deze tour twee keer moeten verzetten, en intussen heb ik vorig jaar een nieuwe show gelanceerd, die ik in 2023 ga hernemen. Ik heb het zo druk dat spelen pure ontspanning is. Alleen op het podium kan ik alles van me afgooien. Gelukkig kan ik dat nog voelen, anders zou ik misschien gestopt zijn.’

Bauwens noemde de moeders onder haar vriendinnen vijf jaar geleden nog ‘acuut geïnfantiliseerd’. Heeft ze er nu zelf ook last van? ‘Toen ik nog geen kind had, en nooit dacht er te kunnen krijgen, maakte het mij verdrietig dat er zo vaak alleen maar over kinderen gepraat werd. Ik ben dat gevoel nooit vergeten. Ik heb veel vriendinnen die kinderloos zijn of al oudere kinderen hebben, dus als wij elkaar zien, gaat het daar niet over. Ik heb er trouwens geen behoefte aan.’

Karel Michiels